

IŠGELBĖTI TAUTĄ

www.uztarimas.lt

2010 m. BALANDIS

Nr. 4 (62)

Dievo žodis

„Juk kas miręs, tas išvaduotas iš nuodėmės. Jeigu esame mirę su Kristumi, tikime, kad ir gyvensime su Juo. Mes žinome, kad, prisikėlęs iš numirusių, Kristus daugiau nebemiršta; mirtis jau nebeturi Jam galios. Kad Jis numirė, tai numirė nuodėmei kartą visiems laikams, o kad gyvena - gyvena Dievui. Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei, o gyvais Dievui Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje“ (Romiečiams 6, 7-11)

SU KRISTAUS PRISIKĖLIMO ŠVENTE, MYLIMIEJI

Kai Viešpats atėjo pas Lozorių, kuris jau buvo tikrai numiręs ir smirdėjo, Lozoriaus sesuo Morta Jam papriekaištavo: „Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs“ (Jono 11, 21). Jėzus jai atsakė trumpai ir labai aiškiai: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir mirtų, bus gyvas“ (Jono 11, 25). Noriu paklausti: Ar tiki, kad JIS ir tik JIS yra PRISIKĖLIMAS IR GYVENIMAS?

Esi palaimintas, jei tuo tiki. Linkiu, kad tavo tikėjimas niekad nesusvyruotų, linkiu, kad tu būtum tuo absoliučiai užtikrintas, kad visiškai pasitikėtum Juo, kad gyventum TUO, KURIS YRA PRISIKĖLIMAS IR GYVENIMAS, kad keistumeis į JĮ ir JAM pasiduoatum, kad tai būtų tavo tikslas, siekimas ir svajonė.

Su meile, leidėjai

Mylimi Bendradarbiai ir Draugai,

Tai nuostabiausias pasakojimas apie tai, kaip elgiasi drambliai – viena iš mano mylimiausių Afrikos laukinių gyvūnų rūšių. Jau daug daug metų mes žinome, kad didžiųjų gyvūnų draustiniuose fotoaparato blykstė suerzina dramblius, o kai kuriuose – ypač. Tai tapo akivaizdžiai aišku Ugandoje, Murchison'o Krioklių Draustinio Parke. Mes nuolat vežėme lankytojus į tą parką, kai dirbome Yei Biblijos Koledže, Naujajame Sudane. Vieną kartą mes nusivedėme lankytojų grupę, ir, nepaisant išpėjimų apie fotoaparato blykstės naudojimą, įvyko tai, kas neišvengiama. Nepaklusnus jaunuolis blykstelėjo, fotografuodamas dramblių bandą. Didelis patinas akimirksniu įsiuto ir puolė automobilį. Nieko kito neliko, kaip tik staigiai atsitraukti. Patiną palikome trimituojantį dulkėse, trypiantį priekinėmis kojomis ir žeriantį smėlį į orą. Tai yra labiausiai nervus draskantis dalykas tiems, kurie nepratę prie laukinio Afrikos gyvenimo, ir netgi tiems, kurie pratę. Komanda nukeliavo didelį atstumą nuo tos vietos, kur vyko scena su įniršusiu drambliu – gal 15 km arba 9 mylias. Stebint

nuostabią, juodųjų žirafų bandą, komanda greitai ėmė stebėti ir filmuoti šiuos puikius kūrinius, kai staiga vairuotojas suprato, kad tuoj gali įvykti kažkas negero. Žiūrėdamas į veidrodėlį, jis pamatė tą patį didžiulį dramblių patiną, bėgantį iš paskos tiesiai į juos, ir jau pasiruošusį pulti. Vairuotojas mus išgelbėjo iš to, kas galėjo baigtis rimta nelaimė.

1975m. Pietų Afrikos Vyriausybė Johanesburgo šiaurėje įkūrė didžiulį draustinį ir ėmė vežti į jį įvairiausių rūšių laukinius gyvūnus. Tada nebuvo įmanoma transportuoti suaugusių dramblių. Dėl to draustinio prižiūrėtojai pradėjo skerdytes. Jie nušaudavo suaugusius patinus ir pateles, ir perveždavo jų jauniklius. Augdami jaunikliai tapdavo maištingi, kartais išvis nesuvaldomi. Po dvidešimties metų tai tapo rimta bėda, kai dideli, bet vis dar jauni patinai, imdavo kabinėtis prie jaunesnių gyvūnų, juos visus bauginami, be jokios aiškios priežasties žudydavo raganosius. Rūpestingai ištyrus buvo atrasta, kad drambliai savo charakteriu ir mintimis labai panašūs į žmones, jie turi fantastišką atmintį ir lakią vaizduotę. Pergabenti drambliai kentėjo nuo Potrauminio Streso Sutrikimo (PTSS), ir dėl to juose akivaizdžiai pasireikšdavo Antivisuomeninis Asmenybės Sutrikimas (AAS). Jauni drambliukai galėjo aiškiai prisiminti tai, kaip buvo atplėšti nuo tėvų, kai motinos ir tėvai buvo nušauti. Jie neturėjo auklėjimo pavyzdžių, iš kurių būtų galėję mokytis. Dėl to, kad jų gyvenimai buvo sužlugdyti, jie augo pilni sumaišties ir baimės – ir tapo maištininkais. Po dvidešimties metų, kai buvo išvystyti transportavimo būdai ir tapo lengva pervežti visiškai suaugusius dramblius, ekspertai nusprendė perkelti į Johanesburgo parką keletą labai stiprių, brandžių patinų. Kai tik nauji, brandūs, tvirti patinai buvo įleisti į maištingų, sumišusių ir netvarkingų jauniklių bandas, jaunikliai pakeitė savo elgesį beveik akimirksniu. Iš jaunosios kartos išnyko užsispyrimas, sukilimas ir pyktis. Išnyko antivisuomeninis elgesys ir baigėsi kitų gyvūnų atakavimas. Brandaus ir tikro „tėvo įvaizdžio“ pasirodymas akiplėšiškų chuliganų tarpe įvedė autoritetą, tvarką ir discipliną. Kokia nepaprasta pamoka mūsų visuomenės elgesiui! Niekuo nesiskiria mūsų vaikų elgesys. Jie prisimena įvykius ir praradimus, įskaudinimus ir atmetimus, kurie veda į AAS. Todėl labai reikia keletą tikrų Dieviškų tėvų, turinčių Kristaus charakterį ir prigimtį, kurie įkvėptų discipliną ir gyvenimą į chuliganų kartą. Absoliučiai tragiška yra tai, kad bažnyčia neturi tokių tėvų. Dėl to mes turime jaunimą ir netgi tikinčiuosius, kurie be tikslo bastosi, plėšikauja, kurdami sumaištį visuomenėje ir bažnyčioje. Ugandoje buvo dienos, kai, nepaisant jokių įstatymų, maniakas prezidentas Idi Amin'as surengė beprotiškas skerdytes. Buvo nužudyti tūkstančiai dramblių vien dėl jų ilčių. Viena iš didžiausių žudynių teritorijų buvo Murchison'o Krioklių draustinio Parkas. Fotoaparato blykstė bet kurioje dramblių bandoje sukelia jiems prisiminimus apie atskyrimą arba apie beprasmes skerdytes. Dėl šios priežasties taiki dramblių banda gali akimirksniu tapti agresyvia kovojančia jėga, nes jie prisimena negyvus suaugusius – netgi tėvus – gulinčius kraujo klanuose. Šiuose milžiniškuose gyvūnuose suveikia išlikimo režimas, o tai reiškia, kad jie tuoj pat ėmiršta. Žmogiška psichika veikia tokiu pat būdu. Tam tikras sakinytis, veiksmas ar tik žvilgsnis sukelia žmonėse pyktį ir ėmiršį, nes primena jiems praeities įvykius. Tai yra Potrauminio Streso Sutrikimas, kurį paprastai lydi Antivisuomeninis Asmenybės Sutrikimas. Jei įkėlus brandžius, tėviškus dramblius galima pakeisti ištisas bandas, tai tą patį turime taikyti ir žmonėms. Niekam neskirtas likimas kęsti tokį elgesį visą savo gyvenimą, o ir visuomenėje ši problema turi būti išspręsta. Atėjo laikas žmonėms nustoti žiūrėti į save kaip į nukentėjusius, ar kad visuomenė yra skolinga kažkam. Ir nesvarbu kultūra, spalva, turtas ar išsilavinimas. Dievas apdovanojo talentais kiekvieną iš mūsų, kad būtume naudingais piliečiais, bet mes turime pakilti ir tapti matomi. Tiksliai tas pats tinka ir bažnyčiai. Tikintieji praleido tiek daug laiko sėdėdami su nuostata: „Ką Dievas duos man ar ką padarys dėl manęs“? Naujajame Testamente paminėtos trisdešimt šešios dovanos ir tarnystės. Nė vienas negali sakyti, kad Dievas nieko jam nedavė. O vietoj to, mes nešiojamės savyje PTSS ir AAS, ir trokštame labiau žmonių pripažinimo, nei išgelbėjimo, kurį teikia Viešpats.

*Pastorius Maiklas Hovardas
Išvertė Audronė Kryževičienė*

JAU NE VERGAI

Abraomas Linkolnas Išlaisvinimo proklamacijoje (Emancipacijos akte) pareiškė: „Laisvė vergams“. Šiame dokumente sakoma, kad vergijos daugiau nebėra ir visi vergai išlaisvinti.

Kai ši naujiena buvo paskelbta pietinėse plantacijose, daugelis vergų tuo negalėjo patikėti. Jie tebetarnavo savo šeimininkams, giliai įsitikinę, kad laisvės pažadai tėra klaidinantys gandai. Nesąžiningi vergvaldžiai jiems kalbėjo, kad tai tik gandai ir laikė juos nelaisvėje.

Tačiau laikas nuo laiko jie pamatydavo buvusius vergus džiaugsmingus ir laisvus, ir pamažu tiesa prasiskverbė iki jų. Vienas po kito jie nusimetė savo naštas ir atgrežę nugarą vergovei išeidavo – tam, kad pradėtų naują gyvenimą.

Gal jūs to negirdėjote, o gal tai skamba pernelyg gerai, kad būtų tiesa, bet Kristus Golgotoje išlaisvino VISUS vergus. Jūs dabar galite palikti velnią (šėtoną)! Nusimeskite nuodėmės sunkumą ir eikite šalin nuo šėtono viešpatavimo ir įeikite į naują gyvenimą.

Leiskite man atskleisti, kas turima omenyje, kai Biblijoje sakoma „numirti nuodėmei“. Kai Linkolnas išlaisvino iš vergijos, tai mirė ne vergų šeimininkai ir ne patys vergai, bet numirė vergija. Vergai išėjo į laisvę, sakydami: „Vergijos nebėra“.

Ir jeigu vergas instinktyviai, arba iš baimės nuskyne lauke keletą medvilnės dėžučių, tai dėlto jis netapo vergu vėl. Jis laisvas ir dabar jam reikia gyventi laisvėje. Vergų išlaisvinimas neleidžia jų šeimininkams gražinti vergus į praeitį. Jeigu jie pasilieka, tai jų laisvas sprendimas.

Biblija sako: „*Juk kas miręs, tas išvaduotas iš nuodėmės. Jeigu mes mirę su Kristumi, tikime kad ir gyvensime su Juo*“ (Rom 6, 7-8).

Ką tai reiškia? Tai tiesiog reiškia, kad nuo to laiko, kai nebėra vergystės, Kristus išlaisvino jus, jūs esate laisvi. Pagalvokite – Jūs naujas kūrinys Kristuje, be grandinių ir be pančių. Kristus negali priversti mūsų elgtis teisingai ir šėtonas negali priversti mūsų elgtis neteisingai. Kristus skelbia: jūs esate tikėjimu laisvi, todėl privalote veikti kaip laisva asmenybė.

Deividas Vilkersonas

Internetinė prieiga: <http://www.worldchallenge.org/ru/node/7974>

KNYGA

ESU NUKRYŽIUOTAS SU KRISTUMI

(tęsinys)

Tipiška, kad tokios rūšies žmonėms neįmanoma padėti tol, kol jie **nepatirs VISIŠKO SAVO DARBŲ BANKROTO**. Dievas vis labiau ir labiau apsupa juos **trimis įstatymais**, kurių apsuptyje jie turės prarasti pasitikėjimą savimi. Pirma – tai proto įstatymas (Rom 7, 23) kviečiantis vidiniam apsisvalymui. Antras – Sinajaus įstatymas – **ŠVENTAS DIEVO ĮSTATYMAS IŠ DANGAUS**, raginantis juos būti gerus. Trečias – **nuodėmės įstatymas jų nariuose**, vis atkakliau juos įtikinėjantis: „Tu **niekad** negalėsi tapti geresnis, kaip TU nori – nei išoriškai, nei vidumi“ (Rom 7, 14-23).

Šių trijų, tvirtų kaip plienas, įstatymų apsuptyje **sąžiningai** judėdamas, žmogus išgyvena **savo valios darbų griūtį**. Ir tik tada jis pradeda suprasti, kad nuodėmės įstatyme, kuriam paklusnus jo kūnas, jis **niekad** nepasieks laisvės. O kaip šito supratimo pasekmė, įsitvirtins tikėjimas, kad nuodėmingas ir marus kūnas, drauge su jo įstatymais ir prigimtimi, yra NUKRYŽIUOTAS SU KRISTUMI prieš du tūkstančius metų.

Pasiekus šią būseną, pasibaigia **kova** su nuodėme, ir prasideda gyvenimas TIKĖJIMU. Liepsnojanti Sinajaus žemė paliekama ir pasiekiamą palaiminta GOLGOTOS ŽEMĖ. Didžiulis **skirtumas** tarp dorovinės kovos prieš nuodėmę ir biblinio tikėjimo žygdarbio. Pirmuoju atveju sąmonė sukyla prieš vidinę ir išorinę nuodėmės įtaką, bandoma ją nugalėti visomis moralinėmis ir religinėmis priemonėmis. Kreipimasis į „brangųjį Viešpatį“ ir „brangųjį Gelbėtoją“ paprastai mažai praktikuojamas, o svarbiausia – manoma, kad tai padaryti turi PATS. Tikėjimo žygdarbyje mūsų „aš“ visiškai nedalyvauja kovoje, o ILSISI Kristuje, Jame jis yra **paslėptas** savo silpnume ir Tame, Kuris išgelbėjo ir išlaisvino jį savuoju krauju iš nuodėmės ir šėtono valdžios. Dabar „aš“ gyvena nebe

pačiame savyje, bet Kristuje. Turint tokią išvalgą, **TIKĖJIMO ŽYGDARBIS** – niekas kita, tik **nuolatos budinti ir veikianti** tikėjimo būseną ir **pasilikimas taikoje bei ramybėje Jėzuje Kristuje**.

Čia – **nuolatinis savojo „aš“ neigimas** ir Jėzaus pripažinimas. Jis visą laiką yra tokiam stovyje: „Viešpatie, aš esu Tavyje, o Tu Esi manyje!“ Tokios rūšies „**nesipriešinimas**“ ir „priešinimasis“ pasikeičia į pastovią, patvirtinančią tikėjimą būseną: „Viešpatie, Tu Esi mano, o aš esu Tavo!“ Šiuo atveju naudojama visa Dievo ginkluotė (Ef 6,11-18). Ir tai palydima **jėga** – pergalėje, apsaugoje, palaiminimuose ir gyvenime; ta jėga, kuri mums **dovanojama** Kristuje per tikėjimą, **veikiantį numyse**, kai mes esame Jame budėdami ir judėdami tikėjimu. Jeigu mes dėl kažkokių priežasčių vėl tapsime savarankiški savojuo „aš“, tai Dievo ginkluotė mūsų daugiau **neaprupins** nei apsauga, nei pergalėmis. Dabar mums turėtų būti aišku, kad biblinis tikėjimo judėjimas tai **nėra pergalinga** kova prieš nuodėmės valdžią, bet **pergalingas buvimas pergalę teikiančiame Kristuje**. Pergalė prieš nuodėmę jau laimėta! Nugalėtojo vardas Kristus; kovos laukas Golgota. Tau dabar reikalinga ne pergalė prieš nuodėmę, **bet tu turi pasiekti pergalę prieš savo apgailėtiną netikėjimą**, prieš abejones dėl Kristaus pergalės, nes abejonės ir netikėjimas visados buvo mūsų nuosavo „aš“ atstatymo ir naujo kritimo į nuodėmę priežastimi.

Taigi, pirmasis tikėjimo žygdarbio veikimas ir pirmasis žingsnis į tikrąjį išsilaisvinimą iš nuodėmės yra toks: **kiekvieną akimirką pripažink, kad esi nukryžiuotas su Kristumi**. Praktikuokis palaimintame tikėjimo sprendime: „mano senoji prigimtis, kuri priešinasi Dievui, drauge su jos įrankiais – nuodėmingu kūnu, kurio nariai tapo nuodėmingų geismų įrankiais – nukryžiuota, jos valdžia ir jėga išaiškintos. Mirties ir nuodėmės įstatymas (Rom 8, 2), pavergęs mane paklusti nuodėmei (Rom 6,16), kaip pasekmė mano netikėjimo Kristaus pergalę, sunaikinti ant kryžiaus.

Aš tikėjimu išsilaisvinau iš šio įstatymo! Ir paklusdamas šiam tikėjimui, atiduodu savo kūną su visais jausmais ir nariais Kristui (Rom 12,1). Jis priėmė mane visą: mano dvasią, sielą ir kūną. Jis išpirko mane Dievui Savo krauju ir Dievas **padovanojo mane Jam** atlygindamas už Jo sielos žygdarbį. **Sau aš daugiau nebepriklausau!** (1 Kor 6,19-20) Aleliuja! Aš priklausau Kristui! Mano kūnas su aistromis ir geiduliais nukryžiuotas ir visada liks nukryžiuotas (Gal 5, 24). „Aš nesu savo kūnui skolingas, kad toliau turėčiau kūniškai gyventi“ (Rom 8,12). Jeigu aš norėsiu nuplėšti nuo kryžiaus savo kūno narius ir vėl pradėsiu gyventi sau ir nuodėmei, aš ir vėl sau kryžiuosiu Dievo Sūnų ir tyčiosiuosi iš Jo (Hbr 6, 6).

Kas šitokiu būdu **praktikuojasi** tikėjimo gyvenime, to gyvenime nukryžiuavimo su Kristumi padėtis greitai taps faktine patirtimi. Tada toks žmogus praras vis daugiau laisvės nuosaviems darbams. Paklusnumas tikėjimui jį vis labiau pritvirtins prie kryžiaus, dalyvavimas Kristaus kentėjimuose giliau pripildys jo sielą (Fil 3,10), jis nuolatos nešiosis širdyje Viešpaties Jėzaus mirtį (2 Kor 4,10), kad Jėzaus gyvenimas **atsivertų jo kūne**. Žmogus, išlaisvintas nuo savęs paties ir bėgęs nuo jį pavergiančių nuodėmių, dabar džiaugsmingai triumfuos.

Nukryžiuavimo su Kristumi pasekmių išryškėjimas kasdieniame gyvenime.

Tik tas, kas **žino**, kad jis nukryžiuotas su Kristumi, iš tiesų gali dvasioje save atmesti, laukti, pasitikėti, tylėti, kentėti ir visa išverti. Kas žino, kad jo senasis žmogus **ant kryžiaus**, tas neieškos saldaus jausmingumo, šlovės, patogumų ir pramogų. Nukryžiuotas su Kristumi tenkinsis **kiekviena** vieta ir yra **pasirengęs palikti** bet kurią vietą. Nukryžiuoto „aš“ judėjimas tampa apribotas iki kraštutinumo. Žmogus daugiau neieško kas jo ir nesirūpina savimi. Jo vieta su Kristumi; ir ta vieta apskritai yra aukščiau negu visų žmonių, ir laukti iš jų jam nebėra ko; visko jis laukia tik iš Dievo, išlikdamas kantrus ir pasitikintis. Kaip mirštančiajame pamažu gęsta jo natūrali kalbos jėga, taip ir nukryžiuotas su Kristumi yra nebylus, kaip pašalinis, o kai jis kalba, jo balsas dreba, tarsi nuo kryžiaus žaizdų.

(Bus daugiau)

Artur Guk

Koordinatorius Vaclovas Jočys (mob. tel.: (8~640)10112; el. paštas: vaclovas.jocys@gmail.com)

Leidinį paruošė Irena Zimnickienė (mob. tel.: (8~673)10644; el. paštas: irenazim@gmail.com)

Leidinių galima rasti Bažnyčios puslapyje www.uztarimas.lt